

സംവാദം

മരണം അനന്തരം?

സ്വാമി ഗോലോകാനന്ദ
ജോസഫ് പുലിക്കുന്ന്
കെ പാനൂർ
പ്രൊഫ. വൈദ്യലിംഗശർമ
കെ പി രമേശ്, വി സി ശ്രീജൻ
ചെറിയമുണ്ടം അബ്ദുൽഹമീദ്

36
ANZANZAN
ബുക്കസ്

ആർ എം റോഡ്, കോഴിക്കോട്-2

ദൈവം, മനുഷ്യൻ, പരലോകം

പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മുഴുവൻ സ്രഷ്ടാവും സംവിധാപകനുമായ അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്ന് അന്ത്യപ്രവൃത്തികൾ മുഹമ്മദി(സ)ന് ആദ്യമായി കേൾപ്പിക്കപ്പെട്ട ഖുർആൻ വചനങ്ങൾ ഇവയത്രെ:

“പരമകാരൂണികനും കരുണാനിധിയുമായ അല്ലാഹുവിന്റെ നാമത്തിൽ, സൃഷ്ടിച്ചവനായ നിന്റെ രക്ഷിതാവിന്റെ നാമത്തിൽ നീ വായിക്കുക. മനുഷ്യനെ അവൻ ഭൂമിയിൽ നിന്ന് സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. നീ വായിക്കുക. നിന്റെ രക്ഷിതാവ് പേന കൊണ്ട് പഠിപ്പിച്ച അത്യാദാരനാകുന്നു. മനുഷ്യന് അറിയാത്തത് അവൻ പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.” (വിശുദ്ധ ഖുർആൻ 96:1-5)

ഖുർആൻ എന്ന പദത്തിന് ‘വായന’ എന്നും വായിച്ചുപഠിക്കാനുള്ള പ്രമാണമെന്നും അർത്ഥമുണ്ട്. വായന ജഗന്നിയന്താവിന്റെ നാമത്തിലായിരിക്കണം മെന്ന് നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ജഗന്നിയന്താവിന് ഇവിടെ നൽകിയിട്ടുള്ളത് ഭയജനകമായ വിശേഷണങ്ങളല്ല. സകല ചരാചരങ്ങളോടും മുഴുവൻ മനുഷ്യരോടും അപാരമായ കരുണ കാണിക്കുന്നവൻ എന്നാണ് സർവശക്തനായ സ്രഷ്ടാവിനെ പരിചയപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഈ സൂക്തങ്ങളിൽ രണ്ടിടത്ത് രക്ഷിതാവ് എന്ന് തർജ്ജമനൽകിയത് ‘റബ്ബ്’ എന്ന അറബിപദത്തിനാണ്. ‘സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങളോടെ, പോറ്റിവളർത്തുന്ന രക്ഷകൻ’ എന്നാണ് ആ പദത്തിന്റെ കൂറേക്കൂടെ സൂക്ഷ്മമായ അർത്ഥം. ആ രക്ഷകൻ മാനവരാശിക്ക് നൽകിയ രണ്ട് സുപ്രധാന അനുഗ്രഹങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചാണ് ഈ സൂക്തങ്ങളിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഒന്ന്, വായനക്ക് അല്ലെങ്കിൽ ഭാഷണത്തിനുള്ള കഴിവ്. രണ്ട്, എഴുതാൻ അല്ലെങ്കിൽ പേന ഉപയോഗിച്ച് അറിവ് രേഖപ്പെടുത്താനുള്ള കഴിവ്.

മനുഷ്യനെന്ന സവിശേഷ സൃഷ്ടി

മനുഷ്യനെപ്പോലെ ബീജവും അണ്ഡവും

സംയോജിച്ചുണ്ടായ ഭൂണത്തിൽ നിന്ന് വളർന്നുവന്ന ലക്ഷണങ്ങളിൽ ജന്തുവർഗങ്ങൾ ഭൂമുഖത്തുണ്ട്. മനുഷ്യനെക്കാൾ ഏറെ വലുപ്പവും ഉയരവും കരുത്തുമുള്ളവയും ആ കൂട്ടത്തിലുണ്ട്. മനുഷ്യന്റെ പൂർവികരെന്ന് 'പരിണാമവാദികൾ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന ആൾക്കൂരങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെ ഒരു ജന്തുവും നാളിതുവരെ എഴുതുകയോ വായിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. പരിണാമഗതിയിൽ വാനരന്റെ വാൽ മുറിയുകയും നട്ടെല്ല് നിവരുകയും താടിയെല്ലിന് രൂപവ്യത്യാസം വരികയും കൈകൊണ്ട് കൂടുതൽ അധാനിക്കാൻ അവസരമുണ്ടാവുകയും ചെയ്തു നരനായി മാറിയപ്പോൾ പ്രകൃതി നൽകിയ ബോണസാണ് ഭാഷണ-ആലേഖന കഴിവുകൾ എന്ന് ഭൗതികവാദികൾ ഭംഗിവാക്ക് പറഞ്ഞേക്കാം. എന്നാൽ 'പരിണാമ ശൃംഖല'യിലെ മറ്റൊരു ജന്തുവിനും ഈ കഴിവുകൾ (ഭൗതിക ലോകത്തിന്മേൽ അധീശത്വം സ്ഥാപിക്കാൻ സഹായകമായ ഈ അതുല്യസിദ്ധികൾ) എന്തുകൊണ്ട് ലഭിച്ചില്ല എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഭൗതികവാദത്തിന്റെ കലവറയിൽ ഉത്തരമൊന്നുമില്ല.

സർവജ്ഞനും സർവശക്തനുമായ സൃഷ്ടികർത്താവ് മനുഷ്യന്റെ മസ്തിഷ്കഘടനയിൽ, ചിമ്പൻസിയിൽപ്പെടെയുള്ള സകല ജന്തുക്കളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി ഏർപ്പെടുത്തിയ ചില സവിശേഷതകളാണ് മനുഷ്യനെ വാഗ്മിയും എഴുത്തുകാരനുമാക്കി മാറ്റിയതെന്ന് ആധുനിക ശരീരധർമ്മശാസ്ത്രം (ഫിസിയോളജി) തെളിയിക്കുന്നു. മനുഷ്യമസ്തിഷ്കത്തിലെ സുപ്രധാന ഭാഗമായ സെറിബ്രൽ കോർട്ടക്സിൽ വിവിധ അവയവങ്ങളുടെ ചലനം ക്രമീകരിക്കുന്ന ഒരു കേന്ദ്രമുണ്ട്. മോട്ടോർ കോർട്ടക്സ് എന്നാണ് ഈ കേന്ദ്രത്തിന്റെ പേര്. മനുഷ്യനല്ലാത്ത എല്ലാ മൃഗങ്ങളുടെയും മോട്ടോർകോർട്ടക്സിൽ മസ്തിഷ്കകോശങ്ങൾ (ന്യൂറോണുകൾ) വിന്യസിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് അവയവങ്ങളുടെ വലുപ്പത്തിന് ആനുപാതികമായിട്ടാണ്. അതായത് ഉടലിനെയും കാലുകളെയും നിയന്ത്രിക്കാൻ കൂടുതൽ ന്യൂറോണുകൾ, വിരലുകൾ, ചുണ്ടുകൾ മുതലായ ചെറിയ അവയവങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കാൻ കുറച്ചു മാത്രം ന്യൂറോണുകൾ എന്ന തോതിൽ. എന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ മോട്ടോർ കോർട്ടക്സിൽ ന്യൂറോണുകൾ വിന്യസിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് നിയന്ത്രിക്കപ്പെടേണ്ട അവയവങ്ങളുടെ വലുപ്പത്തിന് ആനുപാതികമായിട്ടല്ല. കൈപ്പത്തിയും വിരലുകളും ചുണ്ടുകളും വായയും അടങ്ങുന്ന ഭാഗങ്ങളും നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനാണ് മനുഷ്യന്റെ മോട്ടോർകോർട്ടക്സിൽ വളരെ കൂടുതൽ ന്യൂറോണുകൾ വിന്യസിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. മറ്റു ശരീരഭാഗങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി താരതമ്യേന കുറച്ചു ന്യൂറോണുകളേ നീക്കിവെച്ചിട്ടുള്ളൂ.

അതിസൂക്ഷ്മമായ കരവിരുതുകൾക്കും വ്യത്യസ്ത ഭാഷകളിലെ വൈവിധ്യമാർന്ന അക്ഷരങ്ങൾ വടിവോടെ എഴുതാനും മൗലികത

യാർന്ന ചിത്രരചനയ്ക്കും മറ്റും ഇണങ്ങുംവിധം വിരലുകൾക്ക് ചലന ക്ഷമതയും ആവിഷ്കാരശേഷിയും നൽകുന്നതിനു വേണ്ടിയാണ് അവയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന് ഭീമമായ തോതിൽ മസ്തിഷ്ക കോശങ്ങൾ വിന്യസിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. വിഭിന്നങ്ങളായ ശബ്ദങ്ങളും സ്വരങ്ങളും പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഭാഷണം വിദഗ്ധമായും സുഗമമായും നിർവഹിക്കുന്നതിന് ചുണ്ടുകളും നാവു യഥേഷ്ടം വഴങ്ങേണ്ടതിനു വേണ്ടിയാണ് അവയെ നിയന്ത്രിക്കാൻ താരതമ്യേന വലിയ തോതിൽ മസ്തിഷ്കകോശങ്ങൾ നീക്കിവെച്ചിട്ടുള്ളത്. മനുഷ്യന്റെ മോട്ടോർ കോർട്ടക്സിന് ഈ സവിശേഷഘടന ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അവൻ എഴുത്തുകാരനോ വാഗ്മിയോ ആകുമായിരുന്നില്ല. ഇതൊരു യാദൃച്ഛിക സംഭവമോ അതല്ല, ആസൂത്രിത സംവിധാനമോ എന്ന കാര്യത്തിൽ ചിന്തിക്കുന്ന മനുഷ്യർക്ക് സംശയത്തിനു സാധ്യതയില്ല.

മുഹമ്മദ് നബിക്ക്(സ) ആദ്യമായി കേൾപ്പിക്കപ്പെട്ട വചനങ്ങളിൽ അഞ്ചാമത്തേത് 'മനുഷ്യന് അറിയാത്തത് അവൻ പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു' എന്നാണ്. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടെ എല്ലാ മൃഗങ്ങളും അറിവ് നേടുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, സജീവിതത്തെയോ പ്രപഞ്ചത്തെയോ വിലയിരുത്താൻ ഉപകരിക്കുന്ന വൈജ്ഞാനിക ഈടുവെപ്പായി അത് വികസിപ്പിക്കാൻ അവയ്ക്കൊന്നും സാധിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ കാലത്തിനും ലോകത്തിനുമൊപ്പം പുരോഗമിക്കാനാകാതെ അവയുടെ ജീവിതം ഒരേ നിലയിൽ തുടരുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ സ്ഥിതി വളരെ വ്യത്യസ്തമാണ്. ശരീരത്തിനകത്ത് നിന്നും പുറത്തുനിന്നും ലഭിക്കുന്ന എല്ലാ സന്ദേശങ്ങളും സമനായിപ്പിക്കാനും അപഗ്രഥിക്കാനും അവയെ വിശകലനംചെയ്ത് പുതിയ അറിവുകൾ നിർധാരണംചെയ്യാനും അതുന്തം സൂക്ഷ്മമായ മനുഷ്യമസ്തിഷ്കം പ്രാപ്തമാകുന്നു. മസ്തിഷ്കത്തിലെ 'വെർതിക്കേസ് ഏരിയ' എന്ന ഭാഗം അറിവുകളുടെ നിർധാരണത്തിൽ അനിതരമായ പങ്കാണ് വഹിക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെയൊരു ഭാഗം മൃഗങ്ങളുടെ മസ്തിഷ്കത്തിലും ഉണ്ടെങ്കിലും അത് സൂക്ഷ്മമോ വികസിതമോ അല്ല. മുമ്പ് ലഭ്യമല്ലാതിരുന്ന പുതിയ അറിവുകൾ നിരന്തരം ആർജിച്ചു മുന്നേറാൻ മനുഷ്യനെ പ്രാപ്തനാക്കുന്നതിന് പരമകാര്യണികനായ പടച്ചതമ്പുരാൻ മനുഷ്യമസ്തിഷ്കത്തെ സവിശേഷരീതിയിൽ സംവിധാനിച്ചു എന്നതല്ലാതെ ഈ പ്രതിഭാസത്തിന് തുപ്തികരമായ മറ്റൊരു വിശദീകരണവുമില്ല.

ഉപര്യുക്ത ഖുർആൻസൂക്തങ്ങളിൽ രണ്ടാമത്തേതിലെ 'അലഖ്' എന്ന പദത്തിനാണ് ഭൂണ്ണ എന്നു് തർജമ നൽകിയത്. അറബികൾ 'അലഖ്' എന്ന പദം പ്രയോഗിച്ചിരുന്നത് ശരീരത്തിൽ കടിച്ചുതുങ്ങി രക്തം ഊറ്റിക്കുടിക്കുന്ന അട്ട എന്ന ജീവിയെ കുറിക്കുവാനായിരുന്നു. ഒരു മനുഷ്യശിശുവായി വളരാൻ തുടങ്ങുന്ന ആദിപിണ്ഡവും അടയും

തമ്മിലുള്ള ബന്ധം എന്താണെന്ന് വിശുദ്ധവുൾത്തൂൻ അവതരിക്കുന്ന കാലത്ത് അറബികൾക്കോ അനറബികൾക്കോ അറിയുമായിരുന്നില്ല. ഏതൻസിലെയും അലക്സാൻഡ്രിയയിലെയും ബുദ്ധിജീവികൾക്കുപോലും അക്കാലത്ത് ഭൂണത്തിന്റെ ഘടനയെക്കുറിച്ച് മൗലികമായ യാതൊരു ധാരണയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഗർഭാശയത്തിന്റെ ഉൾഭിത്തിയിൽ അളളിപ്പിടിച്ചാണ് ഭൂണം വളരാൻ തുടങ്ങുന്നതെന്ന വസ്തുത ജന്തുശാസ്ത്രത്തിനു ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത് സമീപ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ മാത്രമാണ്. ശരീരത്തിൽ കടിച്ചുതുങ്ങി രക്തം ഊറ്റിക്കുടിക്കുന്ന അട്ടയോട് ഭൂണത്തിനുള്ള സാദൃശ്യം ഇന്ന് എല്ലാവർക്കും വ്യക്തമാണ്. അട്ടയുടെ പേരുന്നൽകാവുന്ന, രൂപഭാവങ്ങളിൽ അതിനോട് സാമ്യമുള്ള ആദിപിണ്ഡത്തിൽ നിന്നാണ് മനുഷ്യക്കുഞ്ഞ് വളരുന്നതെന്ന് സർവ്വജ്ഞനായ അല്ലാഹുവിനല്ലാതെ മറ്റാർക്കും അറിയാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. മുഹമ്മദ് നബി(സ)ക്ക് അവൻ അവതരിപ്പിച്ചുകൊടുത്ത ആദ്യത്തെ വുൾത്തൂൻ അധ്യായത്തിന് അലഖ് (ഭൂണം) എന്ന് അവൻ പേർനൽകിയത് എത്രമാത്രം പ്രസക്തമാകുന്നു!

വിശുദ്ധവുൾത്തൂനിലെ 'മനുഷ്യൻ' എന്ന അധ്യായത്തിലെ രണ്ടാംവചനം ഇപ്രകാരമാകുന്നു: "തീർച്ചയായും നാം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചത് സങ്കലിതമായ(കൂടിച്ചേർന്ന) ഒരു ബീജത്തിൽ നിന്നാകുന്നു. അവനെ നാം പരീക്ഷിക്കാനായിട്ട്, അവനെ നാം കേൾവിയും കാഴ്ചയും ഉള്ള വനാക്കിയിരിക്കുന്നു." (76:2) പിതാവിന്റെയും മാതാവിന്റെയും ബീജങ്ങൾ (അഥവാ പുരുഷബീജവും സ്ത്രീയുടെ അണ്ഡവും) ചേർന്ന സിക്താണഡത്തിൽ നിന്നാണ് മനുഷ്യക്കുഞ്ഞ് രൂപംകൊള്ളുന്നത് എന്ന വസ്തുത സംശയമെന്യേ ഈ വചനത്തിൽ നിന്നു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.

സ്വന്തം ഭാഗധേയം നിർണയിക്കാൻ യാതൊരു കഴിവുമില്ലാത്ത സിക്താണഡം രണ്ട്, നാല്, എട്ട്, പതിനാറ്, മുപ്പത്തിരണ്ട് എന്ന ക്രമത്തിൽ നിരന്തരം വിഭജിതമാവുകയും പെരുകുകയും ചെയ്തുണ്ടാകുന്ന കോശസമുച്ചയമാണ് ലക്ഷണമൊത്ത മനുഷ്യശരീരമായി മാറുന്നത്. കോശങ്ങൾ എങ്ങനെയെങ്കിലും പെരുകിയിട്ട് ഒരു കുമ്പാരമാവുകയല്ല. ഓരോ അവയവവും ഏറ്റവും ശരിയായി രൂപപ്പെടാൻ വേണ്ട വ്യതിരിക്തതകളോടെയാണ് കോശങ്ങൾ വിഭജിതമാകുന്നതും വിന്യസിക്കപ്പെടുന്നതും. അങ്ങനെ അത്യന്തം സൂക്ഷ്മവും സങ്കീർണ്ണവുമായി രൂപപ്പെടുന്ന രണ്ടു അവയവങ്ങളാണ് കാതും കണ്ണും. ശബ്ദത്തിന്റെയും വെളിച്ചത്തിന്റെയും വിസ്തൃതം നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ കൊണ്ടുവന്ന് നിയ്ക്കുന്ന ഈ രണ്ട് അവയവങ്ങളുടെ സങ്കീർണ്ണ വ്യവസ്ഥ വിലയിരുത്തുന്ന പക്ഷാമരികൾക്ക് അത് മഹാസ്മോടനത്തെത്തുടർന്ന് പദാർഥലോകത്ത് നിരന്തരമായി നടക്കുന്ന സംയോജന-വിഘടന പര

മ്പരകളുടെ ഒരു ഉപോല്പന്നം മാത്രമായി ഗണിക്കാനാവില്ല. അല്ലാഹു കേൾവിയെക്കുറിച്ചാണ് ആദ്യം പറഞ്ഞത്. കേൾവിയില്ലാതെ ജനിക്കുന്ന കുട്ടിക്ക് സംസാരശേഷിയും ഉണ്ടാവുകയില്ല. രണ്ട് ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ നഷ്ടമാണ് അങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നത്. കാഴ്ച നഷ്ടപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് മറ്റ് നാല് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും ന്യൂനത നേരിടുന്നില്ല. നമ്മളൊക്കെ കാഴ്ചയും കേൾവിയും എന്ന് പറയുന്ന സ്ഥാനത്ത് പടച്ചവൻ കേൾവിയും കാഴ്ചയും എന്ന് പറഞ്ഞതിന്റെ ഔചിത്യം നോക്കൂ.

വിശുദ്ധഖുർആനിലെ 'ഖിയാമ'(ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പ്) എന്ന അധ്യായത്തിലെ 36-40 വചനങ്ങൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. "മനുഷ്യൻ വിചാരിക്കുന്നുവോ; അവൻ വെറുതെയെങ്ങ് വിട്ടേക്കപ്പെടുമെന്ന്? അവൻ സ്രവിക്കപ്പെടുന്ന ശുക്ലത്തിൽ നിന്നുള്ള ഒരു കണമായിരുന്നില്ലേ? പിന്നെ അവൻ ഒരു ഭ്രൂണമായി. എന്നിട്ട് അല്ലാഹു (അവനെ) സൃഷ്ടിച്ചു സംവിധാനിച്ചു. അങ്ങനെ അതിൽ നിന്ന് ആണും പെണ്ണുമാകുന്ന രണ്ടു ഇണകളെ അവൻ ഉണ്ടാക്കി. അങ്ങനെയുള്ളവൻ മരിച്ചവരെ ജീവിപ്പിക്കാൻ കഴിവുള്ളവനല്ലേ?"

ശുക്ലം മുഴുവൻ കൂഞ്ഞായി മാറുകയല്ല; അതിൽ നിന്നുള്ള ഒരു കണം അഥവാ പുരുഷബീജം മാത്രമാണ് അണ്ഡത്തിന്റെ ഘടകമായിത്തീരുന്നതെന്ന് ഇതിൽ നിന്ന് വ്യക്തമായി ഗ്രഹിക്കാം. കുട്ടി ആണും പെണ്ണുമായി മാറുന്നതിൽ നിർണായകഘടകം പുരുഷബീജം തന്നെയാണെന്ന് 39ാംവചനം സൂചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതൊക്കെ ഏറ്റവുംപുതിയ ഭ്രൂണശാസ്ത്രവിജ്ഞാനവുമായി പൂർണ്ണമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടുപോകുന്നു എന്നത് പ്രസ്താവ്യമാകുന്നു.

പുരുഷബീജം രൂപംകൊള്ളുന്നത് ശരീരത്തിൽ നിന്ന് അല്പം താഴോട്ട് ഒരു സഞ്ചിയിൽ തൂക്കിയിട്ട വൃഷണങ്ങളിലാണ്. എന്തിനാണ് ഈ അവയവം ഇങ്ങനെ തൂക്കിയിട്ടത് എന്ന വിഷയം മാത്രം മനസ്സിലാക്കിയാൽ മതി പ്രപഞ്ചവിധാതാവിൽ അചഞ്ചല വിശ്വാസമുണ്ടാകാൻ. ശരീരത്തിന്റെ സാധാരണതാപം 37ഡിഗ്രി സെന്റിഗ്രേഡാണ്. ഈ താപനില പുരുഷബീജങ്ങൾ രൂപംകൊള്ളുന്നതിനോ വളരുന്നതിനോ അനുകൂലമല്ല. ഇതിനെക്കാൾ രണ്ടുഡിഗ്രി കുറഞ്ഞ താപമാണ് പുരുഷബീജങ്ങൾ അന്യൂനമായി വളരാൻ സഹായകമായിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ടാണ് 35ഡിഗ്രി സെന്റിഗ്രേഡ് താപം മാറ്റംകൂടാതെ ലഭ്യമാകത്തക്ക വിധത്തിൽ വൃഷണസഞ്ചി തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നത്. താപം കുറയുമ്പോൾ ഇത് ശരീരത്തോട് ഒട്ടിനിൽക്കുകയും താപം കൂടുമ്പോൾ ഇത് അകന്നുനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രത്യുല്പാദനത്തിലും ലൈംഗികവൃത്തിയിലും നിർണായക പ്രാധാന്യമുള്ള ചില ഹോർമോണുകൾ ഉല്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതും വൃഷണങ്ങളിലാണ്.

ശരീരത്തിലെ ഇതര കോശങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ പകുതി

മാത്രം ക്രോമസോമുകളുള്ള പ്രത്യുല്പാദനകോശങ്ങളെ സംരക്ഷിച്ചു വളർത്താൻ വേണ്ടി രണ്ടുഡിഗ്രി കുറഞ്ഞതാപമുള്ള വ്യഷണസഞ്ചി തൂക്കിയിടണമെന്ന് പ്രകൃതി എന്ന ഒരു സാങ്കല്പികസത്ത തീരുമാനിച്ചു എന്നു പറയുന്നത് എന്തൊരു മൗഢ്യമാണ്! മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ സന്തുലിതത്വത്തിനും ശരീരത്തിന്റെ സ്വാസ്ഥ്യത്തിനും വംശത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിനും നിദാനമായ ലൈംഗികത മനുഷ്യജീവിതത്തെ ആപാദചൂഡം ചൂഴ്ന്നുനില്ക്കുന്ന വിസ്മയകരമായ ഒരു പ്രതിഭാസമാണ്. ഇണചേരലും ഗർഭധാരണവും പ്രസവവും മുലയൂട്ടലും സന്താനപരിപാലനവും വരെ ശാസ്ത്രശാഖകളുടെയും സാഹിത്യരചനകളുടെയും സീമകളിൽ ഒരുങ്ങാത്ത സൂക്ഷ്മവും സങ്കീർണ്ണവുമായ ഒരു മഹാവ്യവസ്ഥയാണത്. സർവശക്തനും സർവജ്ഞനുമായ ഒരു സംവിധായകനല്ലാതെ സഹസ്രകോടിക്കണക്കിൽ സ്ത്രീ പുരുഷന്മാരിൽ അത് കൂട്ടിയിണക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന് വിനയവും വിവേകവുമുള്ള മനുഷ്യരൊക്കെ അംഗീകരിക്കും.

ചുരുങ്ങിയ കാലം കൊണ്ട് ഗർഭാശയത്തിന് അകത്ത് വെച്ച് അവയവത്തികവും ലക്ഷണയുക്തതയും പ്രാപിച്ച ശേഷം കുഞ്ഞ് പുറത്തുവരുമ്പോഴേക്കും മാതാവിന്റെ മാർവിടത്തിൽ കുഞ്ഞിന്റെ മാനസികവും ശാരീരികവുമായ വളർച്ചയ്ക്കെക്കും സൗഖ്യത്തിനും സർവ്വമാ അനുയോജ്യമായ മുലപ്പാൽ ഉറിക്കുകയുണ്ടാകുന്നു. പിറന്നുവീണ കുഞ്ഞിന്റെ രോഗപ്രതിരോധശേഷിക്കു വേണ്ട ഘടകങ്ങളും ഏറ്റവും ഉചിതമായ പോഷകാംശങ്ങളും അടങ്ങിയതാണ് ഏറ്റവും ആദ്യമായി മാർവിടത്തിൽ ഉരുത്തിരിയുന്ന നിറംമങ്ങിയ പാൽ. തുടർന്ന് കുഞ്ഞിന്റെ വളർച്ചയുടെ ഓരോ ഘട്ടത്തിലും ആവശ്യമാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾ അമ്മയുടെ പാലിന്റെ ഘടനയിലുണ്ടാകുന്നു. സന്തോഷപൂർവ്വം മുലയൂട്ടുന്ന മാതാവിനും അതിലൂടെ ശാരീരികവും മാനസികവുമായ ധാരാളം നേട്ടങ്ങളുണ്ടാകുന്നു. കാൻസർ പോലുള്ള മാരകരോഗങ്ങളിൽ നിന്ന് മുക്തി ലഭിക്കാൻ പോലും മുലയൂട്ടൽ ഉപകരിക്കുമെന്ന് ഗവേഷണങ്ങൾ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മുലപ്പാലിനു പകരംനിൽക്കാവുന്ന മറ്റു പാലുകളോ പാനീയങ്ങളോ ഭൂമുഖത്തില്ല. മാംസപേശികളുടെ വളർച്ചക്ക് ആവശ്യമായ പ്രോട്ടീനിനെക്കാൾ വളരെ കൂടുതലായി മസ്തിഷ്കകോശങ്ങളുടെ വളർച്ചക്ക് അനുപേക്ഷ്യമായ ക്ലോക്കോസാണ് മുലപ്പാലിലുള്ളത്. എന്നാൽ പശുവിന്റെയും മറ്റും പാലിൽ മാംസപേശികളുടെ വളർച്ചക്ക് വേണ്ട പ്രോട്ടീനാണ് ഗ്ലൂക്കോസിനെക്കാൾ വളരെക്കൂടിയ അളവിലുള്ളത്. ആൾക്കുരങ്ങിന് ഈ കാര്യത്തിൽ മനുഷ്യനുമായി ഒട്ടും സാമ്യമില്ല. രണ്ടു വർഷത്തെ മുലയൂട്ടൽ കാലയളവിനുള്ളിൽ ഒരു മനുഷ്യക്കുഞ്ഞിന്റെ തൂക്കത്തിലുണ്ടാകുന്ന വർധനവിന്റെ അനേകമടങ്ങാണ് പല മൃഗങ്ങളുടെയും കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്നത്. എന്നാൽ അവയുടെ മസ്തിഷ്ക

ത്തിന് ആനുപാതികമായി കുറഞ്ഞ വികാസം മാത്രമേ ഉണ്ടാകുന്നുള്ളൂ. ബുദ്ധികൊണ്ട് സകല ഭൗതികവസ്തുക്കളുടെയും മേൽ അധിശത്ഥം സ്ഥാപിക്കാൻ പാകത്തിൽ മനുഷ്യനെ ജഗന്നിയന്താവ് പ്രത്യേകമായി സൃഷ്ടിച്ചൊരുക്കിയതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഈ സവിശേഷതകളും വ്യതിരിക്തതകളുമൊക്കെ ഉണ്ടായത്. സർവശക്തമെന്നോ സർവജ്ഞ ഭാവമുള്ളതെന്നോ ഒരിക്കലും അവകാശപ്പെടുകയോ തെളിയിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത, പ്രകൃതി എന്ന് ഭൗതികവാദികൾ പേരിട്ടുവിളിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ 'പ്രതിബന്ധി'ക്ക് മനുഷ്യാസ്തിത്വമെന്ന മഹാവിസ്മയം അണിയിച്ചൊരുക്കുന്നതിൽ എന്തെങ്കിലും പങ്കുണ്ടെന്ന് ആരും ശാസ്ത്രീയമായി തെളിയിച്ചിട്ടില്ല.

മനുഷ്യന്റെ മൗലികതയെ സംബന്ധിച്ച് വിശുദ്ധബുർആൻ പ്രസ്താവിക്കുന്ന മറ്റു ചില കാര്യങ്ങൾ കൂടി ശ്രദ്ധിക്കുക:

“ഹേ മനുഷ്യ, ഉദാരനായ നിന്റെ രക്ഷിതാവിന്റെ കാര്യത്തിൽ നിന്നെ വഞ്ചിച്ചുകളഞ്ഞ വസ്തുതയെന്താണ്? നിന്നെ സൃഷ്ടിച്ച് സംവിധാനിച്ച് ശരിയായ അവസ്ഥയിലാക്കുകയും താനുദ്ദേശിച്ച രൂപത്തിൽ നിന്നെ സംഘടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തവനത്രെ അവൻ.” (82:6-8)

“പരമകാരൂണികൻ ഈ ബുർആൻ പഠിപ്പിച്ചു. അവൻ മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു. അവനെ സംസാരിക്കാൻ പഠിപ്പിച്ചു.” (55:1-4)

“തീർച്ചയായും നാം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളത് ക്ലേശങ്ങൾ തരണംചെയ്യേണ്ട നിലയിലാകുന്നു.” (90:4)

“തീർച്ചയായും മനുഷ്യനെ നാം ഏറ്റവുമനല്ല ഘടനയോടെ സൃഷ്ടിച്ചു. പിന്നീട് അവനെ നാം അധമരിൽ അധമനാക്കിത്തീർത്തു.” (95:4,5)

മനുഷ്യന്റെ ബാഹ്യവും ആന്തരികവുമായ ഘടന അനേകം ശാസ്ത്രശാഖകളുടെ ഗവേഷണ പര്യവേക്ഷണങ്ങൾക്ക് വിധേയമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യപ്രകൃതി അനിതരവും അന്യൂനവുമാണെന്ന് തന്നെയാണ് എല്ലാ പഠനങ്ങളും തെളിയിച്ചിട്ടുള്ളത്. “പരമ കാരൂണികന്റെ സൃഷ്ടിപ്പിൽ യാതൊരു പൊരുത്തക്കേടും നീ കാണില്ല” (67:3) എന്ന് പ്രപഞ്ചത്തെ സംബന്ധിച്ച് പൊതുവായി അല്ലാഹു പറഞ്ഞത് തികച്ചും അന്വർഥമാണെന്നത്രെ എല്ലാ പഠനങ്ങളിൽ നിന്നും ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുന്നത്.

ജന്തുക്കൾക്ക് ഭാഷയും സംസാരവും ഉണ്ടെങ്കിലും അത് വളരെ പരിമിതവും നിശ്ചിത ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കായി മാത്രമുള്ളതുമാണ്. ഇരതേടൽ, ഇണചേരൽ, ആത്മരക്ഷ, കൂടുണ്ടാക്കൽ തുടങ്ങിയവയത്രെ ആ ലക്ഷ്യങ്ങൾ. ഭാഷയിലൂടെ സ്വതന്ത്രവും സമ്പൂർണ്ണവും സാർവത്രികവുമായ ആശയാവിഷ്കാരം നടത്തുന്ന ഏകജന്തു മനുഷ്യനാണ്. ആകസ്മികമായും, അനൈച്ഛികമായും പരിണാമചക്രം കറങ്ങിയപ്പോൾ എങ്ങ

നെയോ നരനെന്ന ഹോമോസാപ്പിയൻ ജന്തുവിന് മാത്രം വികസിതമായ ഭാഷയും സംസാരവും ഉണ്ടായി എന്നു പറയുന്നതിനെക്കാൾ ഏറെ വിശ്വസനീയം ഭൂമിയിലെ നായകനാകേണ്ട മനുഷ്യന്റെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ സൃഷ്ടികർത്താവ് തന്നെ അതിനു വേണ്ട ഏർപ്പാടുണ്ടാക്കി എന്നു പറയുന്നതാണ്.

ഒട്ടും ക്ലേശമനുഭവിക്കാതെ സുഖഭോഗങ്ങളുടെ സമൃദ്ധിയിൽ ആറാടുന്നതാണ് ധന്യജീവിതമെന്ന് ധരിച്ചുവശായവരാണ് ആധുനികയുഗത്തിൽ ആത്മസംഘർഷത്തിന്റെ പിടിയിൽ തെരിഞ്ഞമരുന്നത്. അപരിഹാര്യമായ ടെൻഷൻ അവരുടെ മനസ്സിന്റെ സ്വാസ്ഥ്യവും ശരീരത്തിന്റെ സൗഖ്യവും കെടുത്തുന്നു. ഉപഭോഗാസക്തി വളരെ വർദ്ധിച്ച കേരളത്തിൽ ആത്മഹത്യാനിരക്ക് കൂട്ടിച്ചുയരുന്ന കാര്യം ഒരു സമകാലീന ചർച്ചാവിഷയമാണല്ലോ. തീരെ ക്ലേശമനുഭവിക്കാതെ വളർന്ന പബ്ലിക്സ് കൂൾ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കിടയിലും ആത്മഹത്യാ നിരക്ക് വളരെ കൂടുതലാണത്രെ. ഒരു ക്ലേശവും കൂടാതെ സുഭിക്ഷമായി ജീവിക്കുന്നവർക്കിടയിൽ ഹൃദ്രോഗവും കാൻസറും പ്രമേഹവും അമിതരക്തസമ്മർദ്ദവും കൂടുതൽ കാണപ്പെടുന്നതായി അനുഭവങ്ങളും ഗവേഷണപഠനങ്ങളും തെളിയിക്കുന്നു.

പുനർജന്മത്തിന്റെ അനിവാര്യത

വിശുദ്ധവുർആൻ 95-ാം അധ്യായത്തിലെ 4,5 വചനങ്ങൾ മനുഷ്യാസ്തിത്വത്തിന്റെ രണ്ടു അവസ്ഥകൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ഒന്ന്, ഘടനാപരമായ മികവിന്റെ പാരമ്യം. രണ്ട്, ആത്യന്തികമായ അപചയത്തിനും പതനത്തിനുമുള്ള സാധ്യത. ഒരാൾ തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ മുഴുവൻ മാനങ്ങളും ഉദാത്തവും രചനാത്മകവും സേവനോന്മുഖവുമാക്കി മാറ്റിയാൽ അയാളെക്കൊണ്ട് ലക്ഷക്കണക്കിലോ കോടിക്കണക്കിലോ മനുഷ്യർക്ക് പ്രയോജനമുണ്ടായെന്നുവരാം. അയാളുടെ മരണത്തിന് ശേഷവും ദീർഘകാലത്തേക്ക് അയാളുടെ പഠന- ഗവേഷണ-സേവന സംരംഭങ്ങൾ മാനവരാശിക്ക് നേട്ടങ്ങളുണ്ടാക്കിയെന്നു വരാം. സ്ഥലകാലങ്ങളുടെ അനന്തസീമകളിലേക്ക് നീളുന്ന നന്മകൾ ഈ വിധത്തിൽ ചെയ്യാൻ മനുഷ്യനല്ലാത്ത യാതൊരു ജന്തുവിനും സാധ്യമല്ല. ആന, പശു, പട്ടി തുടങ്ങിയ ഏതൊരു മൃഗത്തെക്കൊണ്ടും സ്ഥലകാലങ്ങളുടെ ഒരു ചെറിയ പരിധിക്കുള്ളിൽ മാത്രമേ പ്രയോജനം ലഭിക്കൂ. ഒരു മൃഗത്തിന് മനുഷ്യരെയോ മറ്റു മൃഗങ്ങളെയോ ഉപദ്രവിക്കാൻ കഴിയുന്നതിനുമുണ്ട് പരിധിയും പരിമിതിയും. ഒരു കാട്ടാനയ്ക്ക് മദമിളകുകയോ നായയ്ക്ക് പേ ഇളകുകയോ ചെയ്താൽ കുറെപേർക്ക് കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളുണ്ടായെന്നുവരാം. എങ്കിലും ഏറെത്താമസിയാതെ അവയുടെ പരാക്രമങ്ങൾക്ക് അന്ത്യം കുറിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ജനലക്ഷങ്ങളുടെ

മേൽ അണുബോംബ് വർഷിച്ചോ, രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ പേരിൽ ജനകോടികളെ കൊന്നൊടുക്കിയോ, മയക്കുമരുന്നും വിഷമദ്യവും വിറ്റ് രോഗങ്ങളും മരണവും വിതച്ചോ ഒക്കെ ഒരു ദുഷ്ടനായ മനുഷ്യൻ വിചാരിച്ചാൽ ലക്ഷക്കണക്കിലോ കോടിക്കണക്കിലോ ആളുകൾക്ക് ദ്രോഹമേല്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെന്നുവരാം.

ജനകോടികളെ സേവിച്ചു മരിച്ചവരും അത്രയും പേരെ ദ്രോഹിച്ചു മരിച്ചവരുമൊക്കെ ഒരു ഈച്ചയോ ഉറുമ്പോ ചത്തൊടുങ്ങുന്നതുപോലെ മരണത്തോടെ ശൂന്യതയിൽ അവസാനിക്കുകയാണെങ്കിൽ ജീവിതം നിരർത്ഥകമായ ഒരു ഏർപ്പാടാവുകയില്ലേ? ശാസ്ത്രീയ സോഷ്യലിസം സ്ഥാപിക്കാൻ വേണ്ടി രാവു പകലും കഠിനാധ്വാനം ചെയ്ത ഒരു തൊഴിലാളിനേതാവിന്റെ ജീവിതവും തൊഴിലാളികളെ പരമാവധി ചൂഷണംചെയ്തും ദ്രോഹിച്ചും ധാരാളം പണമുണ്ടാക്കിയും സൂവിച്ചു മരിച്ചു ജീവിച്ച ബൂർഷ്വാസിയുടെ ജീവിതവും ഒരുപോലെ മരണത്തോടെ ശൂന്യതയിലൊടുങ്ങുന്നുവെങ്കിൽ ആദർശവും പ്രത്യയശാസ്ത്രവും ത്യാഗവും രക്തസാക്ഷ്യവുമൊക്കെ തനിമൗഢ്യവും നഷ്ടപ്പെട്ടവയും ആണെന്നുവരില്ലേ? ജന്തുജീവിതത്തെക്കാൾ ഉപരിയായി മനുഷ്യജീവിതത്തിന് മഹത്വമേകുന്നുവെന്ന് കരുതപ്പെടുന്ന ഘടകങ്ങളൊക്കെ വ്യർത്ഥവും നിരർത്ഥകവുമാണെന്ന് വരുന്ന അവസ്ഥ വിവേകമതിയായ ഒരു മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ചിന്തിക്കാൻ പോലും പറ്റാത്തതാണ്.

സേവനത്തിന്റെയും ദ്രോഹത്തിന്റെയും അപാര സാധ്യതകളുള്ള മനുഷ്യജീവിതത്തിന് അതിന്റെയൊക്കെ ഫലമനുഭവിക്കുന്ന ഒരു ഘട്ടമുണ്ടായേ തീരു എന്നത് അസ്തിത്വപരവും ബൗദ്ധികവുമായ അനിവാര്യതയാണ്. ഈ അനിവാര്യതയുടെ സാക്ഷാത്കാരത്തിന് അനശ്വരമായ പരലോകമല്ലാതെ മറ്റൊരു വേദിയും ആരും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടില്ല. ഹീനമോ കൂലീനമോ ആയ പുനർജന്മങ്ങളുടെ പരമ്പരകളിലൂടെ കർമ്മഫലങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നതുവഴി ഈ അനിവാര്യത നിറവേറുമെന്ന് ചിലർ കരുതുന്നു. ഇന്ന് കാണുന്ന ജന്മങ്ങളൊക്കെ മുഴുജന്മങ്ങളിലെ കർമ്മഫലങ്ങളാവുക എന്നത് യുക്തിക്ക് നിരക്കുന്നതല്ല. ദശലക്ഷക്കണക്കിൽ വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഭൂമുഖത്ത് വളരെക്കുറച്ച് മനുഷ്യരും മൃഗങ്ങളും മാത്രമാണല്ലോ ഉണ്ടായിരുന്നത്? പിന്നീട് ജനിക്കുന്നതെല്ലാം അവരുടെ പുനർജന്മം മാത്രമാണെങ്കിൽ ഇന്ന് കാണുന്ന ശതകോടിക്കണക്കിൽ മനുഷ്യരും ജന്തുക്കളും ഇവിടെ ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. അപ്പോൾ, പൂർവ്വികമായി തുടരുന്ന ജന്മങ്ങൾക്കു പുറമെയും ജനനമരണങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ടെന്നു വ്യക്തം.

പുനഃസൃഷ്ടി നടത്തുന്നതാര്?

വുർആൻ പറയുന്നത് നിർജീവപദാർത്ഥത്തിൽ നിന്ന് മനുഷ്യരെ

സൃഷ്ടിക്കുകയും വീണ്ടും അവരെ നിർജീവാവസ്ഥയിലേക്ക് മടക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സ്രഷ്ടാവിന് ഒരു പുനഃസൃഷ്ടി ഒട്ടും വിഷമമുള്ളതുകാര്യമല്ലെന്നാണ്. ആ വിഷയത്തിൽ മനുഷ്യർക്ക് സംശയമുണ്ടാകേണ്ടതില്ലെന്നു ഖുർആൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

“മനുഷ്യരേ, ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിനെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ സംശയത്തിലാണെങ്കിൽ (ആലോചിച്ചു നോക്കുക). തീർച്ചയായും നാമാണ് നിങ്ങളെ മണ്ണിൽ നിന്നും പിന്നീട് ബീജത്തിൽ നിന്നും പിന്നീട് ഭൂണത്തിൽ നിന്നും അനന്തരം രൂപംനൽകപ്പെട്ടതും രൂപംനൽകപ്പെടാത്തതുമായ മാംസപിണ്ഡത്തിൽ നിന്നും സൃഷ്ടിച്ചത്. നാം നിങ്ങൾക്ക് കാര്യങ്ങൾ വിശദമാക്കിത്തരാൻ വേണ്ടി (പറയുകയാകുന്നു). നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നതിനെ ഒരു നിശ്ചിത അവധിവരെ നാം ഗർഭാശയത്തിൽ താമസിപ്പിക്കുന്നു. പിന്നീട് നിങ്ങളെ നാം ശിശുക്കളായി പുറത്ത് കൊണ്ടുവരുന്നു. അനന്തരം നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ പൂർണ്ണശക്തി പ്രാപിക്കുന്നതുവരെ (അവൻ നിങ്ങളെ വളർത്തുന്നു). ജീവിതം (നേരത്തെ) അവസാനിപ്പിക്കപ്പെടുന്നവരും നിങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലുണ്ട്. അറിവുണ്ടായിരുന്നതിനുശേഷം യാതൊന്നും അറിയാതാകുംവിധം ഏറ്റവും അവശമായ പ്രായത്തിലേക്ക് മടക്കപ്പെടുന്നവരും നിങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലുണ്ട്. ഭൂമി വരണ്ടു നിർജീവമായിക്കിടക്കുന്നതായി നിനക്കുകാണാം. എന്നിട്ട് അതിന്മേൽ നാം വെള്ളം ചൊരിഞ്ഞാൽ അത് ഇളകുകയും വികസിക്കുകയും കൗതുകമുള്ള എല്ലാതരം ചെടികളെയും അത് മുളപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതെന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അല്ലാഹു തന്നെയാണ് സത്യമായുള്ളവൻ. അവൻ മരിച്ചവരെ ജീവിപ്പിക്കും. അവൻ ഏതു കാര്യത്തിനും കഴിവുള്ളവനാണ്. അന്ത്യസമയം വരികതന്നെ ചെയ്യും. അതിൽ യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ഖബ്റുകളിലുള്ളവരെ അല്ലാഹു ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിക്കുകയും ചെയ്യും.” (വി.ഖു. 22:5-7)

നിർജീവ ഭൂമിയെ മഴയെത്തുടർന്ന് സജീവമാക്കുന്ന സ്രഷ്ടാവിന്, സൂര്യനിൽ നിരന്തരം ‘ഹൈഡ്രജൻ ബോംബുകൾ പൊട്ടിച്ച് അതിന്റെ ഊർജം കൊണ്ടു ഭൂമിയെ സ്വർഗമാക്കിയ അല്ലാഹുവിന് ഏത് പദാർഥത്തെയും എങ്ങനെയും മാറ്റാൻ കഴിയും. പദാർഥത്തെ ഊർജമാക്കാനും ഊർജത്തെ പദാർഥമാക്കാനും കഴിയും. സൂര്യനാകുന്ന ‘നരകവും’ ഭൂമിയാകുന്ന സ്വർഗവും കോടിക്കണക്കിൽ വർഷങ്ങളായി സൃഷ്ടിച്ചുനില നിർത്താൻ കഴിയുന്ന സ്രഷ്ടാവിന് അനശ്വരമായി നിലനില്ക്കുന്ന മറ്റൊരു സ്വർഗവും നരകവും സംവിധാനിക്കാൻ യാതൊരു പ്രയാസവും ഉണ്ടാവില്ല.

വിശുദ്ധഖുർആൻ പറയുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുക: “അവനെ നാം ഒരു ബീജത്തിൽ നിന്നാണ് സൃഷ്ടിച്ചതെന്ന് മനുഷ്യൻ കണ്ടില്ലേ? എന്നിട്ട് അവനതാ ഒരു പ്രതൃക്ഷ തർക്കക്കാരനായിരിക്കുന്നു. അവൻ നമുക്ക്

ഒരുപക്ഷെ എടുത്തുകാണിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. തന്നെ സൃഷ്ടിച്ച കാര്യം അവൻ മറന്നുകളയുകയും ചെയ്തു. അവൻ പറഞ്ഞു: എല്ലാ കൾ ദ്രവിച്ചുപോയിരിക്കെ ആരാണ് അവയ്ക്ക് ജീവൻ നൽകുന്നത്? പറയുക: ആദ്യതവണ അവയെ ഉണ്ടാക്കിയവനാകാം അവൻ തന്നെ അവയ്ക്ക് ജീവൻ നൽകുന്നതാണ്. അവൻ എല്ലാതരം സൃഷ്ടിപ്പും അറിയുന്നവനത്രെ.” (വി.ഖു.36:77-79)

(ജീവശാസ്ത്രപരമായ ചില വിവരങ്ങൾക്ക് ജിദ്ദയിലെ ഡോ. മുഹമ്മദ് അലി അൽബാർ എഫ് ആർ സി എസ് -തിരുരിലെ ശിശുരോഗവിദഗ്ദ്ധനായ ഡോ. എം എ എം ബാവ എം ഡി എന്നിവരോട് കൂടപ്പാട്)

ചെറിയമുണ്ടം അബ്ദുൽഹമീദ്